

The book cover features a soft, watercolor-style background in shades of light green, pale pink, and cream. Delicate botanical illustrations of eucalyptus-like leaves and small, round, golden-brown seed pods are scattered across the surface. The author's name is printed in a simple, brown, sans-serif font at the top. The title is the central focus, rendered in a large, dark teal, serif font with a subtle gold shimmer. Below the title, the word 'ROMÁN' is written in a smaller, brown, sans-serif font.

ANNA
SAVAS

TAJEMSTVÍ
V NÁS

ROMÁN

**TAJEMSTVÍ
V NÁS**

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Kremzow, 2022 Cover ©
ZERO Werbeagentur GmbH, 2022 ©
DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-7585-762-0 (pdf)

Anna Savas

**TAJEMSTVÍ
V NÁS**

*Pro Elenu,
protože jsi ta nejlepší přítelkyně na světě!*

PLAYLIST

Please Don't Go ● JOEL ADAMS

Mad World ● JASMINE THOMPSON

As Long as You Love Me ● SLEEPING AT LAST

Secrets ● SLAVES

Control ● ZOE WEES

Demons ● IMAGINE DRAGONS

Salvation ● GABRIELLE APLIN

Power Over Me ● DERMOT KENNEDY

Walls ● KINGS OF LEON

Daylight ● TAYLOR SWIFT

Body on Fire ● SLAVES

My Escape ● RAVENSCODE

I Ran ● HIDDEN CITIZENS

Still I Fly ● ROADTRIP ROMANCE

I Think We're Alone Now ● HIDDEN CITIZENS

1. KAPITOLA

Tessa

Tohle je chyba. Obrovská chyba. Chyba. CHYBA. To slovo mi v hlavě znělo stále hlasitěji. Jako kdyby na mě někdo křičel.

Celá rozechvělá jsem se nadechla. Mohlo by to být v pořádku. Mohla bych to zvládnout. Byla jsem tu jen kvůli práci. Několik týdnů, nanejvýš pár měsíců, pak bych mohla zase zmizet a zapomenout, že tohle město hrálo v mém životě někdy nějakou roli.

Proč jsi tedy dorazila dřív, než bylo potřeba? Hlas v mé hlavě byl vytrvalý a otravný. Ale měl pravdu. Co tu dělám už teď, ačkoli natáčení začne teprve začátkem příštího týdne?

Odpověď jsem znala, ale nebyla jsem připravená si ji přiznat.

Namísto toho jsem se pokoušela soustředit na své okolí. Všechno se jevilo podivně známé a zároveň cizí. Uběhlo už osm let od doby, kdy jsem se k tomuhle městu otočila zády. Dřív jsem sice v téhle čtvrti nebyla moc často, ale ten zvláštní půvab Faerfaxu byl přítomný skoro všude a téměř ve všech ulicích.

Univerzitní čtvrť Faerfaxu působila sice jako maloměsto, ale v dále se na zářící modré obloze tyčily výškové domy. Slunce se odráželo ve skleněných fasádách, což bylo jasně viditelné dokonce odsud. Budovy se pyšnily penězi, mocí a slávou, jako kdyby chtěly konkurovat Wall Street.

Ale tady, v blízkosti univerzity, byly ulice poklidné, lemované stromy, jejichž listy se pozvolna barvily do červena a žluta, ačkoli byl teprve začátek září. Kavárny a obchody se řadily jeden vedle druhého. Malé, půvabné pestrobarevné budovy, s bílými dveřmi a okenicemi.

Kráčela jsem po dlážděném chodníku a snažila se urputně zahnat obrazy minulosti, které se přede mnou vynořovaly. Musela jsem se rozptýlit. Nutně. Rozptýlení bylo to jediné, co mě dokázalo uchránit od utonutí ve vzpomínkách. Vzpomínkách, které mě válcovaly od té chvíle, kdy jsem vstoupila do tohoto města.

Dlouhé roky jsem zvládala všechno potlačovat a teď...

Vyjekla jsem, když jsem zahnula za další roh a těsně kolem mě projelo kolo. Za nadávání spadl řidič kola na ulici, o pár vteřin později ho s rachotem následovalo kolo. „Do háje! Všechno v pohodě?“ Vyděšená jsem si klekla vedle cyklisty a opatrně se dotkla jeho ramene.

„Jsi normální?“ znenadání vystřelil vzhůru, až jsem ztratila rovnováhu a skončila na zadku.

„Co?“ koktala jsem zmateně a zpátky na nohy jsem se dostala o poznání méně elegantně.

„Jak může být člověk tak slepý? Tohle je cyklostezka!“ zasyčel a vypadal, že mě chce svým zuřivým pohledem zabít. Zcela ohromeně jsem na něj zírala a spolkla omluvu, která mi právě spočinula na jazyku.

Byl asi o hlavu vyšší než já, měl tmavé blond vlasy a na nose hranaté brýle, které pád našťěstí přežily. Já jsem ale neměla zrovna náladu, abych kvůli tomu pocítila příliš velkou úlevu.

„Ty jsi dával pozor stejně tak málo,“ vyletělo mi. Co si vlastně namlouval?

„To snad nemyslíš vážně! Vždyť jsi byla za rohem –“ utichl uprostřed věty a pátravě se rozhlížel kolem sebe. Skoro jsem si až myslela, že v jeho očích vidím paniku.

„Sakrasakrasakra!“ křičel, když uviděl kolo, které leželo na ulici s přetočenými říditky. Přispěchal k němu a vytáhl zpod něj tašku.

Srdce mi spadlo do kalhot, když vyndal laptop, který oproti jeho brýlím náraz zcela očividně neustál bez újmy. Prasklina se táhla přes jeho povrch.

Týpek vyrazil zděšený výkřik, následovaný dlouhou řadou nepopsatelných nadávek. Hnal se ke mně, v obličejí celý rudý, a třásl se vzteky.

„Vidíš to? Vidíš, cos provedla? Jestli moje data nepůjdou zachránit a já prošvihnu termín odevzdání, tak –“

„Tak co?“ vyzývavě jsem ho přerušila a sama sebe překvapila nejspíš víc než jeho. Obvykle se každé konfrontaci, pokud to lze, vyhýbám, abych na sebe nepřitáhla víc pozornosti, než je nutné. Ale v tuhle chvíli jsem zapomněla na své zdvořilé, vyhýbavé já, které se nikdy nehádá a které především žádnou hádku nevyvolává. Týpek měl v sobě prostě něco, co mi nedovolovalo nechat to být a držet pusou.

„Není to přece moje vina, že je tvůj laptop rozbitý! Ty jsi tudy přece spěchal jak šílenec!“

„Já jsem... co?“ rozhořčeně na mě zíral.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se uklidnit. „Poslyš, opravdu mě mrzí, že se tvůj laptop rozbil,“ řekla jsem smířlivým tónem a lovila jsem z kabelky peněženku. Sice jsem u sebe neměla zrovna moc hotovosti, ale určitě by se tu našel bankomat. Největší smysl by pravděpodobně mělo, kdybychom si vyměnili naše kontaktní údaje a vyřešili tuhle událost přes pojištění. Ale to na just neudělám, ještě

bych tomuhle týpkovi prozradila, kdo jsem. „Možná bychom mohli –“

„Děláš si ze mě prdel? Ty mi chceš dát peníze?“ zněl tak naštvaně, že jsem mimovolně pokrčila rameny. „Ty mi chceš vážně... Žádný zasraný peníze na světě nemůžou nahradit tenhle laptop!“ Na okamžik to vypadalo, že si rozmyslí, co mi ještě vmete do obličej, pak se beze slova otočil a sáhl po svém kole. Myslela jsem si, že ho slyším mumlat něco, co znělo jako: „Doufám, že už se nikdy neuvidíme,“ potom se vyšvihl na sedlo a nechal mě tam prostě stát. Neschopná slova jsem se za ním dívala. Co to k čertu mělo být?

Potřebovala jsem chvilku, abych se sebrala, než jsem mohla pokračovat v cestě. Vřelo to ve mně.

Obvykle opravdu nejsem ta, kdo vyhledává spory, ale tuhle věc bych ráda prodiskutovala. I kdyby to bylo naprosto hloupé.

Už jsem před sebou viděla oficiální tučný titulěk, kdyby se o tom doslechl tisk: *Tessa Thornová ztrácí nervy na veřejnosti – má miláček Hollywoodu také temnou stránku?*

To bylo přitažené za vlasy a příšerně přehnaně dramatizované, ale takový uměl být bulvár. Už i taková obyčejná hádka, kterou v tom viděl leda tisk, by byla dostatečným soustem.

Už roky mě na každém kroku pronásledují a ustavičně pozorují. Nikdy jsem si nedovolila sebemenší chybičku. Žádný alkohol, žádné drogy, žádné aférky a žádné hašteření na place. Stejně si něco našli. To dělali vždycky. A když nebylo o čem psát, stejně si něco vymysleli a interpretovali všechno v širokých svetrech a se smutnými tvářemi. V posledních letech jsem údajně trpěla poruchou příjmu potravy a měla deprese, už minulý březen kolovaly fámy o těhotenství a následném potratu. Bylo mi teprve dvacet let a podle tisku už jsem prožila víc dramát než ostatní za celý život. O skutečných dramatech v mém životě našťěstí neměl nikdo ani potuchy.

Samozřejmě tu byly i pozitivní zprávy, rozhovory, které byly zajímavé, fotografování, během nichž byla šílená kupa legrace. Ale *Vogue* byl koneckonců mnohem větší kalibr než *OK! Magazine*.

Postupně se mi dařilo soustředit se víc na své okolí. Ulice se během posledních minut zaplnila, míjeli mě teenageři s úsměvem na tvářích. Pravděpodobně zrovna skončila škola.

Můj pulz vyletěl nahoru. Tohle nebylo v plánu. Chtěla jsem se podívat po městě dřív, než všichni půjdou ze školy nebo budou mít konec pracovní doby, abych potkala co možná nejméně lidí, a riziko, že mě někdo pozná, bude mnohem menší. Chtěla jsem se sama potulovat městem, bez dalších chodců, a plně se zaobírat vlastními pocity. A tím, co se mnou tohle město dělalo.

A bylo to.

Teď jsem musela dávat pozor a být obezřetná. Instinktivně jsem si stáhla svou beanie čepici o trochu víc do čela a přála si, abych u sebe měla jednu ze svých obrovských šál, kterou bych si mohla přetáhnout přes půlku tváře. Tu jsem ale neměla, protože bylo září a na tenhle druh šál bylo ještě příliš teplo. A tak mi nezbývalo nic jiného než mít hlavu skloněnou a doufat, že nikomu nepřijde nápadné, kdo tu po ulici mezi nimi kličkuje.

Chtěla jsem přežít jen ten první den, než se všichni ve městě dozvědí, že jsem tu už byla, o tři dny dříve. Jen ten první den.

Se vším ostatním už bych si poradila.

Jen ne dnes.

Ta předešlá nehoda ve mně pořád ještě hlodala. Přece to ale nebyla moje vina, že jsme do sebe vrazili a jeho laptop se rozbil. Nebo ano? Opravdu jsem měla dávat větší pozor?

Ne. Pokud ano, pak jsme vinu nesli oba. Ačkoli on sám dělal, jako by nic špatného neprovedl. Podrážděně jsem si odfrkla. Idiot.

Dál už jsem se ale v myšlenkách tím týpkem a jeho laptopem nezaobírala, protože jsem cítila, jak se atmosféra kolem mě změnila. Bylo to, jako by vzduch zhoustl a já najednou všechno slyšela jako pod vodou.

Zpočátku to znělo jako tiché šuškáni, pochybovačná otázka. *Je to opravdu Tessa Thornová? Opravdu?* Pak následovalo pronikavé zapištění, kdy si první dívka byla stoprocentně jistá, že mě poznala. Rozrušené, vysoké hlasy, které mi způsobovaly bolest v uších.

Úporně jsem zírala přímo na konec ulice, jako kdyby mě snad neviděli, pokud se na ně nebudu přímo dívat já.

Ale netrvalo to dlouho, protože se to nedalo dlouho ignorovat.

Nejen teenageři na mě neuvěřitelně třeštili oči. Také lidé v mém věku, nejspíš studenti Faerfaxské univerzity, která bude dějištěm mého nového filmu. Pravděpodobně mezi nimi byli i dospělí, kteří si během své polední pauzy něco zařizovali a teď z malých lokálů špehovali, aby zjistili, proč se všichni na ulici zastavili a žasli, jako by spatřili div světa. Já ale nebyla žádný zázrak. Byla jsem jen herečka.

Všichni si na mě ukazovali, nenápadně, jak si mysleli, ale já to cítila. Nemusela jsem to ani vidět, abych to věděla. Už jsem na to byla zvyklá. Pár z nich vytáhlo ze svých tašek telefony a namířili na mě foťáky.

Můj vnitřní hlas na mě křičel, abych utekla.

Vší silou jsem proti němu bojovala.

Nemohla jsem utéct.

Nesměla jsem utéct.

Útek by byl nápadný a já nesměla být nápadná. Tedy ne víc než doposud.

Dopřej jim nečekané. Hlas mé tetičky Susan byl hlasitější než můj vlastní strach. *Dopřej jim nečekané, Tesso.* Dříve mi to říkávala pokaždé, když jsem z něčeho měla strach. Když jsem

byla ještě na začátku kariéry a nebyla nic víc než vystrašená desetiletá holka.

Lidé něco očekávali. Vždycky. Nejen ode mě. Jen málo z nich sneslo, když člověk udělal něco, s čím nepočítali. Většina lidí kolem mě si pravděpodobně myslela, že mezi nimi sklopím zrak a propašuji se skrze ně co nejméně nápadně to jen bude možné, dokud mě někdo přímo neosloví. Protože si mysleli, že nechci, aby mě fotili – jako kdyby je to odradilo, aby to nedělali. Byli zvědaví a zapomněli, že jsem v podstatě jedna z nich. Jen mladá žena, která bloumá Faerfaxem a prohlíží si město.

Byla to naivní myšlenka, to jsem věděla. Ale přála jsem si, aby mě takhle někdo viděl. Bohužel se to nestalo a já proti tomu nemohla vůbec nic dělat.

Mé kroky byly stále pomalejší, až jsem nakonec zůstala stát. Vystrčila jsem bradu, srdce mi bušilo až v krku.

Strach se proháněl celým mým tělem, kůže mě svědila. Takhle jsem si to nepředstavovala. Ale bylo jedno, co jsem si představovala a co jsem si přála. Musela jsem hrát roli. Konec konců jsem byla Tessa Thornová.

Pak jsem se podívala do jejich fotoaparátů.

• • •

Kromě mě existovali jen dva lidé, kteří věděli, že Tessa Thornová pro mě byla jen jedna z mnoha rolí. Role, kterou jsem hrála bez ustání, ale i ona byla jen postava, kterou jsem si napsala přímo na tělo. Odjakživa jsem byla ta holčička, herečka se zářivým úsměvem, přátelská a s nepopíratelnou vášní pro nejemocionálnější filmy Hollywoodu. Ale byly i okamžiky, kdy se mi role vymykala. Dny, kdy mi bylo zatěžko se v roli udržet. Dnešek byl jedním z nich.

Teď jsem ji ale potřebovala, se všemi těmi lidmi kolem sebe, víc než kdy jindy.

Na pár vteřin jsem zavřela oči a zhluboka se nadechla a vydechla. Když jsem znovu otevřela oči, byla jsem ona. Na obličej jsem si nasadila zářící úsměv, plný nadšení z toho, že mohu být zde, v tomhle úžasném městě, abych zde mohla natáčet svůj nový film. Bylo to, jako by někdo otočil vypínačem, jako kdyby všichni v tuhle reakci doufali. Mladá dívka byla první, kdo se odvážil požádat o autogram a selfie. Pak už šlo všechno poměrně rychle. Najednou jsem byla obkroužená desítkami žen, mužů a teenagerů, kteří se mnou chtěli fotku a kteří mě bombardovali otázkami. Neznali žádné zábrany. Proč taky? Koneckonců jsem byla zvyklá být na očích veřejnosti.

Ignorovala jsem otázky týkající se mého osobního života, vysvětlila, že ohledně nového filmu nesmím nic prozradit, rozdala komplimenty, naškrábala své jméno do poznámkových bloků, na lístečky papíru a předloktí a zářila do nespočtu fotoaparátů. A zatímco jsem neochotně spolupracovala a usmívala se a usmívala se a usmívala se, začínalo mé srdce bít čím dál rychleji.

Panika mnou prostupovala jako obrovská vlna. Ruce se mi začaly třást. Nijak silně – ještě ne –, přesto mé prsty svíraly tužku, kterou jsem právě držela v ruce, křečovitě.

Musela jsem použít veškerou svou sílu, abych se dokázala dál smát a abych nikomu neukázala, že tu něco není v pořádku. Ale jakmile se mi svíral hrudník, věděla jsem, že prohrávám.

Dýchala jsem ztěžka.

Musela jsem pryč.

Rychle.

S úsměvem plným lítosti a zamumlanou omluvou jsem se protahovala zástupem lidí. Poprvé jsem si přála, abych si s sebou byla vzala bodyguarda Simona. On by každého, kdo by mi stál v cestě, odsunul stranou a mě by vzal na místo, kde bych se mohla zase sebrat.

Ale jak se ukázalo, Simona jsem vůbec nepotřebovala. Lidé mě nechali projít, aniž by se mě pokoušeli zadržet. V L. A. by mě někteří z nich honili a bombardovali dalšími otázkami. Většinou to byli turisté, kteří byli naprosto mimo sebe, když stáli proti někomu, koho jinak znali jen z domácí televizní obrazovky nebo projekčního plátna v kině. Oproti tomu ve Faerfaxu zůstali lidé stát na místě, nikdo mě nesledoval. Jen se za mnou dívali, hihňali se, pištěli a byli příliš zvědaví. *Vědí to. Vědí, co se děje. Je to na tobě vidět.*

Na čele mi vyrazil studený pot, začaly mě pálit oči a svědila mě kůže. Tak moc, že jsem se chtěla škrábat po celém těle.

Chtěla jsem křičet. Ale ne tady. Ne teď. Musela jsem zachovat klid, dokud jsem nebyla sama.

Potácela jsem se, až jsem se konečně dostala na liduprázdnou ulici, kde jsem se opřela o zeď domu a ztěžka oddechovala. Zavřela jsem oči.

Nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Záchvaty paniky pro mě nebyly nic nového, už dlouhou dobu patřily k mému životu a ovládat jsem je dokázala jen s obrovským úsilím. Ten poslední se odehrál téměř před dvěma lety. Tenhle mě zastihl naprosto nepřípravenou. Nebyl tu žádný spouštěč, nic, co by paniku vysvětlovalo.

Kromě skutečnosti, že jsem byla ve Faerfaxu.

Nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

Možná jsem měla ten film odmítnout a zůstat v Los Angeles. Možná jsem si sama neměla klást takové výzvy.

Nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

Hlavou mi běžely myšlenky a míhaly se obrazy. Tleskla jsem si rukama před obličejem, jako bych je tak snad mohla vypudit.

Nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

Ne. Zvládnu to. Už jsem zvládla naprosto jiné věci, tak zvládnu i pár týdnů ve Faerfaxu. Jde jen o pár týdnů. Jen pár týdnů.

Ruce jsem nechala zase klesnout. Všechno bude v pořádku. Zcela určitě. Najednou zmizel ten svíravý pocit z mé hrudi, srdce se mi uklidnilo a já mohla zase dýchat.

Nádech, výdech. Ná-

„Haló, všechno v pohodě?“

Jemný hlas mě náhle vytrhl z transu, až jsem sebou prudce trhla a týlem se praštila o zeď.

„Sakra,“ nadávala jsem a třela si hlavu.

Rudovlasá dívka v mém věku se posunula do mého zorného pole, její zelené oči si mě starostlivě měřily. Zvedla ruku, jako bych byla plachá srnka, kterou nechtěla vyplašit.

„Promiň, nechtěla jsem tě vyděsit. Je ti dobře?“

Hlava mi hučela, přesto jsem zvládla němě kývnout. Ale dívka nevypadala přesvědčeně a zamračila se. Nemusela jsem se podívat do zrcadla, abych věděla, že vypadám jako chodící mrtvola.

„Jsi pěkně bledá. Možná by ses měla posadit. Chceš jít dovnitř?“ ukázala na dveře za sebou.

Nedůvěřivě jsem jí opětovala pohled. Byla jsem sama s cízí dívkou v úzké uličce města, které jsem už neznala. Jen tak s ní jít by bylo lehkovážné a hloupé. Její srdcovitá tvář ale vyzařovala laskavost a upřímnost, že mi bylo zatěžko její pozvání nepřijmout. Byla o něco menší než já, štíhlá, přesto s křivkami. Rudé lokny se jí kroutily po ramenou a na tvářích jí tancoval nespočet pih. Byla moc pěkná, přirozeným, nenápadným způsobem.

„To je zadní vchod kavárny. Vidíš?“ ukázala na malý štít, na kterém krásným písmem stálo *Café Happiness*. „Nemusíš mít obavy. Nejsem sériový vrah,“ přátelsky se usmívala a já se trošku uvolnila.

Po tváři se mi mihl slabý úsměv. Byla jsem naprosto hotová. „Copak něco takového sérioví vrazi vždy neříkají?“

„Pravděpodobně ano, ale moje sestra by mi utrhla hlavu, kdybych v její kavárně nadělala nepořádek. No tak, pojď dovnitř. Vypadáš, že bys snesla šálek čaje.“

Ještě pořád jsem váhala, ale moje rozklepané nohy mi stejně vzaly možnost se rozhodnout. Vážně bych se měla na chvíli posadit a trochu se uklidnit.

„Oukej,“ řekla jsem a následovala ji.

2. KAPITOLA

Cole

„Cole! Cole Williamsi!“ Papírová kulička mě trefila přesně mezi obočí a já sebou překvapením trhl. „Je pěkné, že jsi k nám konečně také zavítal.“ April mi věnovala sladoučký úsměv a ostatní se chichotali.

Zdržel jsem se odpovědi a pohledem se vrátil opět ke svým poznámkám. Už minulý týden mi April hodila na krk vícero úkolů pro další vydání *Faerfax News* a já neměl v plánu se tento týden dobrovolně hlásit o další článek. Koneckonců proto tu byli ještě jiní novináři, nebo spíše studenti.

Kromě toho poté, co můj laptop dnes ráno nečekaně zemřel, jsem musel nejprve zachránit své staré články, než jsem mohl napsat něco nového. Poslední verze mých textů jsem už totiž nenahrál na cloud, než jsem se vydal na univerzitu.

Naštvaně jsem zaskřípal zuby, když jsem pomyslel na tu ranní nehodu s dívkou, se kterou jsem se skoro srazil. Byla to rozhodně její vina, že jsem se natáhl. A že jsem teď potřeboval nový laptop.

„Cole! Mohl bys mě, prosím, chvíli poslouchat?“

Povzdechl jsem si. „Co se děje, sestřičko?“

Apriliny oči se zúžily a naštvane se na mě mračila. Možná jsem si to označení měl odpustit. Nenáviděla, když jsem ji před ostatními takto nazýval. Což jsem dokonce chápal, koneckonců byla šéfredaktorkou univerzitních novin a já pouze její mladší bratr. Bohužel jsem ale měl sklon chovat se nemožně v ty nejnevhodnější okamžiky.

April mi věnovala úsměv se sevřenými rty. „Srdečně gratuluji, můžeš napsat článek.“

Zkoprněl jsem, zatímco za mnou bylo slyšet pobouřené odfrkování, které jsem úmyslně ignoroval. „Jaký článek?“ zeptal jsem se a protahoval se.

„Copak nemůžeš aspoň jednou poslouchat?“ zasyčela Kirsten a opovržlivě protáhla obličej. Za ucho si zastrčila pramen svých hladkých, světle hnědých vlasů a sevřela rudě namalované rty, jako by se musela přemáhat, aby mi do obličej nevetla něco méně lichotivého. Nenáviděla mě od prvního dne, kdy jsem u novin. Neměl jsem tušení proč, ale také jsem se nikdy nesnažil to zjistit.

„Kámo, vyhrál jsi jackpot.“ Marc, který byl u novin zodpovědný především za zprávy o našich sportovních týmech, mě tak silně poplácával po zádech, až jsem se skoro převrátil. V jeho očích se mísila závist a vzrušení.

„Aha, opravdu?“ Neměl jsem ani nejmenší ponětí, o co vlastně šlo. Možná bych měl v budoucnu přece jen čas od času poslouchat.

Marc pokyvoval. „Tessa Thornová je fakt kus,“ podotkl, jako kdyby skutečnost, jaký je kdo *kus*, byla nejdůležitější na světě.

Jen stěží jsem si odpustil sarkastický komentář. „A točí *tady* film! Na naší univerzitě! To je k nevíře!“ Našemu štěstí mohl patrně jen těžko uvěřit.

S odfrknutím jsem se otočil na svou sestru. „Fakt super. Na univerzitě se bude točit film. Jak naprosto vzrušující,“ protočil jsem oči a cítil, jak za mnou Kirsten začala vřít. Nechala se až moc snadno vyprovokovat. Málem jsem se začal smát, ale v tom okamžiku se mě zmocnila zlá předtucha.

„A co přesně s tím mám teď dělat?“ zeptal jsem se s přehnaně znuděným tónem, abych Kirsten ještě trochu popíchl. Zdálo se, že na rozdíl ode mě hoří zájmem o to přihlouplé natáčení. Možná jsem byl špatný člověk, protože jsem považoval za vtipné ji rozčilovat. No jo, smůla.

April si zkrřížila ruce na prsou, její obličej byl bez výrazu, ale její oči sršely pobavením. Moje sestra byla tvrdá, stejně tak ale uměla se svými dlouhými blond lokny a zářícíma modrýma očima působit mile a nevinně. Někdy jsem si myslel, že svůj vzhled využívá záměrně k manipulování ostatních.

Už se chystala odpovědět, ale nedostala se k tomu. Kirsten se protlačila přede mě a postavila se před mou sestru.

„April, nech mě napsat ten článek, prosím! Cole tuhle šanci vůbec neumí ocenit!“ vyletělo z ní a já viděl, jak na sebe Melissa a Amy vrhly rozčilené pohledy. Zatímco Kirsten a já jsme mohli psát takřka o všem, co v novinách stálo za zprávu o městě a co se dělo na univerzitě, Melissa byla výhradně zodpovědná za knižní recenze a Amy za divadelní inscenace. Ani jedna nebyla fanynkou Kirsten, toho jsem si všiml již minulý semestr. A podle toho, jak se Kirsten zpravidla chovala, jsem tomu naprosto rozuměl.

Moje rty sebou cukly a už jsem málem krajně nevhodně odpověděl, ale varovný pohled mé sestry mě od toho odradil.

Kirsten se prosebně dívala na April, ale ta energicky zavrtěla hlavou. „Ne, zůstane to tak. Ten článek napíše Cole.“

Vstal jsem a sbalil si laptop do batohu.

„Fajn.“ S širokým úsměvem jsem se podíval kolem. „Řeknete mi ještě, kdo je Tessa Thornová?“

„To nemyslíš vážně!“ Kirstenin hlas byl už jen pronikavý skřípot. Byla těsně před výbuchem. „Ty nevíš, kdo je *Tessa Thornová*?“ Zněla tak zděšeně, až jsem se málem začal smát.

Namísto toho jsem pokrčil rameny. „Ne, nemám tušení.“ To byla lež. Samozřejmě že už jsem o Tesse Thornové, zářící hvězdě hollywoodského nebe, slyšel. To, že tady ve Faerfaxu bude točit svůj nejnovější film, bylo už týdny ve městě tématem rozhovorů číslo jedna. Celá věc měla být vlastně tajemstvím, dokud nezačne natáčení, ale někdo z filmového štábu nechal informaci prosáknout k tisku a od té doby panuje ve Faerfaxu výjimečný stav. Bylo to na blití.

Melissa a Amy se hihňaly a náš fotograf Chris se snažil potlačovat smích, když vytočená Kirsten funicí hněvem vystřelila pryč z redakce. Uběhly teprve dva týdny nového semestru a náš tým nebyl v plném počtu. V následujících dnech a týdnech k tomu ještě přibudou studenti v prvním semestru. Nováčci, kteří by se mohli ucházet o místo v redakci, a pokud budou mít štěstí, naučí se u nás, jak fungují noviny.

„Cole, do mé kanceláře! Hned!“ April na mě nečekala, ale už překročila práh.

Prostor to byl tak malý, že zřejmě býval nanejvýš odkládací komorou, než ho má sestra objevila. Přinejmenším tu bylo alespoň okno.

Naše redakce nebyla nijak zvlášť velká. Byl tu dostatek místa pro šest psacích stolů, což byl hlavní důvod, proč jsem svou práci dělal nejčastěji doma. Dalším důvodem mé ustavičné nepřítomnosti byla Kirsten, která mi nejen narušovala soustředění, ale také lezla na nervy.

Pravděpodobně nejen mně.

Proto jsem dokázal pochopit, proč se April stáhla do téhle krabice od bot. Alespoň jsou tu dveře a může nerušeně pracovat bez ohledu na to, jak maličký ten prostor byl.

S povzdechem jsem ji následoval. Věděl jsem přesně, jaké kázání mě teď čeká.

„Musíš pořád tak provokovat?“ zeptala se, než jsem za sebou zavřel dveře.

„Ale no tak, April. Provokovat Kirsten je přece sranda.“ S úsměvem jsem se posadil na židli u psacího stolu, zatímco April se posadila na jeho hranu. „Nedělej, že ti to vůbec nepřípadá srandovní.“

„Jednou s těmi svými vtipy pěkně narazíš.“ Zamračila se a v očích jí probleskla starost.

„Ale než to přijde –“

„Já to myslím vážně, Cole! Musíš se pomalu vzpamatovat,“ přerušila mě nečekaně. „Nezadala jsem ti ten článek jen tak, že jsem na to zrovna měla chuť.“

„Proč jsi to tedy udělala? Já takovou kravinu vůbec nechtěl.“

„To je přesně ono! Ty jsi ten úkol nechtěl. Jedna z nejžádanějších hereček naší doby bude zrovna u nás na univerzitě natáčet svůj nový film, a ty o tom nechceš psát. Ty bys ale *měl* chtít! Co myslíš, že by Richard řekl, kdyby věděl, že ses o to ani nesnažil?“

Naštvaně jsem si povzdechl. „Takže ty jsi mi tuhle kravinu hodila na krk kvůli strýci Richardovi?“

„Ne, ztraceně! Cole, pokud chceš brát psaní vážně a být úspěšný, pak také musíš psát i o tématech, která tě zrovna úplně nezajímají. City musí jít stranou. Víš, co je to za šanci? Jsme jediné noviny, které dostanou exkluzivní informace o natáčení, oukej? Ty jsi jediný, kdo bude smět natáčení pozorovat na place. To všechno je obrovská věc. Film ještě ani není natočený, a už se spekuluje, zda bude Tessa Thornová tou nejúspěšnější. Nikdo doposud neví, o co přesně půjde, ze všeho se dělá velké tajemství.“ April na krku naskakovaly horečnaté červené fleky.

Povytláhl jsem obočí. „Jak je tedy vůbec možné, že o tom můžeme psát, když je to celé supertajné?“

„Protože film se opírá o knihu, která vyjde o pár týdnů dříve. Autorka je velmi úspěšná, ale tohle je její první zfilmování románu. Studovala tu, proto se bude filmovat přímo tady. To byla asi jedna z jejích podmínek, nebo co. Každopádně ředitel Winston byl během svých studií v univerzitních novinách – spisovatelka ostatně také – a on to nějak rozjel. Nic víc nevím. Vím jen, že je to pro nás neuvěřitelná šance. Ani *Faerfax Times* nesmí o natáčení napsat víc než to, co je veřejně dostupné,“ vysvětlovala, sáhla po tužce a začala ji otáčet mezi prsty. To dělávala už jako dítě, když byla nervózní.

S přimhouřenýma očima jsem ji pozoroval. Skrývalo se za tím ale ještě něco víc. „Takže to je všechno? Mám napsat článek o natáčení?“

April mi věnovala ten nejmilejší úsměv. „Ne úplně. Budeš moci nahlédnout za kulisy a smíš napsat o všem, ale neměl bys zapomenout ani na *Faerfax* a univerzitu. A,“ zhluboka se nadechla, „měl by k tomu být také portrét o Tesse Thornové.“

Šokovaně jsem vyvalil oči. „To je vtip, ne? Mám udělat rozhovor s hollywoodskou hvězdičkou?“

„Nejen udělat rozhovor, Cole. Má to být portrét. Vzpomínáš si, co znamená portrét, ne?“ Nasadila teď svůj typicky poučný pohled a stala se absolutně šéfredaktorkou. Moje velká sestra se vytratila. „Máš napsat o Tesse Thornové, vynést na světlo *skutečnou* Tessu. Co cítí, co si myslí. To je to, co lidé opravdu chtějí číst. Tessa Thornová se stala slavnou, protože umí tak zhmotnit pocity, že každý divák cítí to samé co ona, případně její postava. Zkus to ve svém textu zachytit.“

„Ale proč? Proč to musím dělat?“ Bylo mi jedno, že zním jako trucovitý pětiletý kluk. „Kirsten by ti nejspíš slíbila věčnou lásku, kdybys jí dala tu práci.“

„Protože to říkám. Tyhle články musí být dobré. Musí být brilantní! A máš pravdu: Kirsten by skákala radostí, kdyby

tuhle práci dostala, a ty víš, jaká je, když je rozrušená. Celá ta věc by se stala obrovským dramatem. Nedokáže si nechat nic pro sebe. Melissa a Amy by to zvládly dobře, ale ty jsi lepší než ty dvě. A Marc tenhle článek napsat *nemůže*. Promrhal by víc času tím, jak tu nebohou holku dostat do postele než psaním textu, který chci mít.“

S naléhavostí se na mě podívala, nahnula se ke mně, její obličej hořel. „Cole, popřemýšlej o tom ještě. Pokud to dobře zvládneš, možná ti dá strýc Richard práci v *Timesu*. Možná tam dokonce tvoje texty zveřejní, až se film objeví na plátnech. Tuhle šanci si *nemůžeš* jen tak nechat utéct!“

Rozhořčeně jsem protáhl obličej. Nepotřeboval jsem její pomoc. Dokážu i bez ní a tohohle přihlouplého filmu, že si Richard všimne mé existence. Koneckonců nebylo tomu tak, že by mě neznal už od mého narození.

Zamračeně jsem si April změřil pohledem. Viděl jsem na ní, že to ještě pořád není všechno. „Proč to tedy neuděláš sama? Když je to tak velká šance?“

„Nemám čas. A upřímně řečeno ani nesmím.“ Zčervenala. Ohromeně jsem se postavil. April se nikdy nečervenala. „Richard mi před pár týdny nabídl, abych napsala pár článků pro *Faerfax Times*. Nemůžu studovat, vést univerzitní noviny a pracovat současně pro dvoje noviny. A skutečnost, že mám smlouvu v *Timesu*, mě z této věci automaticky vylučuje.“

„To nemyslíš vážně.“ S nepochopením jsem na ni zíral, zatímco se mi tělo začalo okamžitě křečovitě svírat. April to dokázala.

Rozpačitě si třela nos. „Měla jsem ti to říct dřív, já vím. Ale měla jsem pocit –“

Ztichla, když jsem se postavil, abych obešel stůl a pevně ji objal. „Jsem na tebe pyšný,“ zamumlal jsem a ignoroval, že se mi bolestivě sevřel žaludek.

Dokázala to. Dostala se tam.

„Děkuju.“ April mě jemně odstrčila a hrála si s mými vlasy, jako to vždy dělávala. „Pokud tuhle práci odvedeš dobře, dostaneš také svou šanci. Jsi dobrý, Cole! Nezapomeň,“ řekla, jako by tušila, co se mi honí hlavou. Věděl jsem, že jsem dobrý. Jen jsem dříve nebyl dost dobrý a šířalo mě to víc, než bych kdy připustil.

„Takže se z toho nevyvlíknu?“

April zavrtěla hlavou. „Ne. Využívám teď své moci šéfredaktorky. Ty to uděláš, Cole.“ S povzdechnutím jsem to vzdal. „Víš Tessa Thornová o tom štěstí s portrétem? Nebo u ní musím nejprve žadonit, abych o ní směl napsat?“

Typický, zářivý úsměv se vrátil zpět na Aprilinu tvář. „Dnes ráno jsem mluvila s její agentkou. Hned ti pošlu mail se vším, co budeš potřebovat.“

„Chci vůbec vědět, jak ses dostala k číslu její agentky?“

„I kdyby, neprozradím ti to. Svě zdroje si chráním.“ V očích jí problesklo šibalské zajiskření. „Mimo to, každá dívka potřebuje svá tajemství.“

. . .

Hned ti pošlu mail se vším, co budeš potřebovat. Aprilina slova mi zněla v hlavě, když jsem půl hodiny po našem rozhovoru nevěříčně zíral na mail, který mi napsala. Počítal jsem se dvěma, třemi řádky, ne s polovinou románu.

*Ahoj Cole,
přikládám všechny informace, které budeš potřebovat pro článek o filmu a portrétu Tessy Thornové.*

V příloze najdeš termíny, kdy se smíš dostavit na plac. Natáčení začne v pondělí, filmový štáb ale nejspíš dorazí už o víkendu.

Připojila jsem ti i seznam se všemi kontaktními daty. O termín s Tessou Thornovou se, prosím, postarej sám, její mailovou adresu najdeš taktéž v seznamu.

Dnes ráno jsem telefonovala s agentkou Mallory Highsmithovou. Tessu chce o všem informovat. Jak už bylo řečeno, oba články jsou plánované pro univerzitní noviny, měly by se ale také objevit na našem blogu. Pro obě média je to obrovská šance, můžeme konečně docílit většího dosahu.

O filmu samotném toho ještě nevím o moc víc než název: „Blue Dreams“. Objevit by se měl příští rok na podzim. Proto také ještě neexistuje žádný termín pro články, pravděpodobně by měly být zveřejněny včas v době vydání filmu. Ale to budu ještě jednou ladit a předám ti informace, jakmile budu vědět něco bližšího.

Máš tedy ještě trochu času – ale neopovažuj se s tím loudat. Znáš tě, Cole. S rešerší pro portrét začni co nejdříve. A prosím, až budeš na place, chovej se normálně. Víím, že nejsi fanoušek Hollywoodu a všeho, co k tomu patří. Ale jsi jednoduše ten nejlepší a já bych chtěla, abys do toho dal všechno, ne aby to pak vypadalo, že jsem ti tu práci dala proto, že jsi můj mladší bráška. Oba vííme, jak jsi dobrý. Článek o natáčení bez problému zvládneš, tím jsem si jistá.

Co se týče portrétu: nepiš to, co už napsali ostatní. Piš o člověku Tesse Thornové. Mladé dívce, která v posledních letech hrála nejrozmanitější a nejsložitější role. Ať Tessu poznáme, porozumíme jejím pohnutkám a spatříme za herečkou tu dívku.

Pokud to zvládneš, zvládneš už všechno, co si zamaneš.

Věřím ti!

April

S povzdechem jsem zavřel Aprilin mail, otevřel prohlížeč a zadal do vyhledávače jméno Tessy.

Rešerše je alfou a omegou dobrého portrétu a já si byl jist, že April by na to okamžitě přišla, pokud bych o Tesse Thornové nezačal hned všechno zjišťovat.

Internet o ní věděl znatelně víc než já. Blogy a časopisy se předháněly, co se týče jejího talentu a vzhledu. Očividně to ona byla *tím* novým objevem posledních let.

Ve čtrnácti se proslavila prakticky přes noc, v šestnácti byla poprvé nominována na Teen Choice Award. Mezitím jí bylo dvacet a hrála v tolika filmech, až jsem se ptal sám sebe, jestli měla nějaký život kromě toho na place.

Proklikával jsem se ze stránky na stránku, stránky s drby jsem vynechával a soustředil se na články, ve kterých nešlo o nový vztah, její váhu nebo jakékoli vedlejší maličkosti, které byly až moc zveličované. Když už se mi písmena před očima rozplývala, pokračoval jsem s videy z rozhovorů k jejím filmům.

A když jsem se díval na jedno video za druhým, zjistil jsem, že Marc neměl pravdu. Tessa nebyla kus. Byla pěkná.

Její obličej byl úzký, s ostře řezanými lícními kostmi a plnými rty. Lemovaný byl klenutým tmavým obočím, které jejímu pohledu dodávalo něco nepřístupného. Měla dlouhé, lehce zvlněné vlasy, které byly stejně tak tmavě hnědé jako její velké oči.

Odněkud jsem ji znal, ale nemohl jsem si zrovna vzpomenout, koho mi připomínala.

„Hledáš novou přítelkyni, nebo co to tu děláš?“ Julianův posměšný hlas způsobil, že jsem sebou škulbl, jako by mě u něčeho přistihl. Otočil jsem se a zjistil, že můj nejlepší kamarád a spolubydlící je přímo za mnou. Nedíval se na mě, nýbrž jako okouzlený zíral na obrazovku mého počítače.

Zřídka kdy sedím u psacího stolu, nejčastěji pracuji z gauče. Ale protože zrovna nemám svůj laptop, nezbylo mi nic jiného.

„Obávám se, že není tak úplně tvoje liga, Cole.“

„Ale neříkej,“ zabručel jsem, zatímco Julian se vlekl ke gauči a svalil se s vyčerpaným povzdechem. Pobaveně jsem si ho měřil

pohledem. Semestr začal teprve před dvěma týdny. Než dojde na písemné zkoušky a projektové práce, bude to trvat ještě věčnost. Ještě se toho neudálo tolik, aby to odůvodňovalo jeho únavu v tuhle hodinu. Ledaže by byl zase půlku noci vzhůru.

„Takže proč vlastně googlíš herečku, jejíž filmy jsi vůbec neviděl?“ zeptal se Julian, než jsem se mohl zeptat na jeho nejnovější úlovek.

„Jak už jsi možná zaznamenal, její nový film se bude natáčet v našem městě a já mám to velké štěstí, že o tom smím psát.“ Podrážděný podtón v mém hlase se nedal přeslechnout.

„Ty máš psát o Tesse Thornové?“ Zněl natolik nedůvěřivě, že za jiných okolností by mě to uráželo. Dobře, nikdy jsem sám sebe neviděl v roli filmového reportéra, kterou mi teď April vnutila.

Rozčileně jsem si rukou projel vlasy. „Proč vlastně všichni používají celé její jméno? *Tessa Thornová*. To zní, jako by byla –“

„Co? Slavná osobnost? Jedna z nejkrásnějších žen na této planetě?“

Povzdechl jsem si a protočil oči. „Jo, tak něco.“

„A ty máš psát o ní a jejím novém filmu?“ Julian se doširoka usmíval, když jsem přikyvoval. „Už Marc popřemýšlel o tom, jak tě odklidit z cesty, aby ten článek mohl psát on a mohl se tak s ní setkat?“

„Myslím, že Kirsten má větší ambice než Marc,“ suše jsem oponoval.

Julianův záchvat smíchu pořád ještě trval, když jsem si k němu sedal na gauč poté, co jsem se zvedl od stolu, šel do přílehlého kuchyňského koutu a vyndal dvě lahve coly.

„Prosím tě, proč máš zrovna ty psát tenhle článek?“ Julianovy oči svítily zvědavostí. Znovu se uvolněně opřel, napil se coly a díval se na mě plný očekávání.

„Protože jsem byl jediný, kdo to nechtěl dělat,“ zamumlal jsem. Skoro jsem chtěl, abych si tu práci byl přál, abych

tu pro příště, kdy mi někdo položí tuhle otázku, nestál tak hloupě.

„To je typický. Jsi zaručeně jediný novinář na světě, který o ní nechce psát.“

„Chci se zabývat seriózní žurnalistikou, a ne šířit drby. Příběh herečky mě vůbec nezajímá.“ Pokrčil jsem rameny a Julian si pohrdavě odfrkl.

„Přestaň s těmi kravinami, Cole. Nemáš ani tušení, o čem chceš vlastně psát, to je ten problém.“ Svoji lahvi si se mnou přitukl, ale já si odpověď raději odpustil.

Julian měl pravdu. Opravdu jsem nevěděl, o čem přesně jsem chtěl psát. Ale fakt mě nezajímalo, co mohla Tessa Thornová říct. Na filmy, které natáčela, bych se dobrovolně nikdy nepodíval – přespříliš emocionální drama, málo akce – neměl jsem ani tušení o módě nebo tomu podobným kravinám a nevěřil jsem, že by mohla vyprávět o něčem, co by podle mě alespoň částečně stálo za zprávu v novinách. Její nový film netvořil žádnou výjimku. Byla tu prostě a jednoduše důležitější témata. Většina herců v Hollywoodu byla absolutně přepřelá za to, že se chovají, jako by byli někým jiným, aby okouzlili milionové publikum.

Nebylo tomu tak, že bych to nedokázal pochopit. My lidé se chceme nechat pobavit, rozptýlit od toho, co se děje ve světě, od našich vlastních problémů a pocitů. Proto se necháváme oblbovat seriály a filmy. Což není nic odsouzeníhodného. Nebyl jsem jiný než ostatní.

Přesto by se dalo s penězi, které dostane každý herec za jediný film, udělat mnoho dobrého.

Ale moje názory, které zaručeně nenajdou porozumění u každého, tady nehrály roli. Ztěžka jsem si povzdechl.

„Moc děkuju. Svůj problém znám,“ odpověděl jsem suše. „Já ale nemám jinou možnost. April by mě zabila, kdybych ten portrét nenapsal tak, jak chce.“

„A co tedy chce?“ Julian začal seškrabávat etiketu ze své lahve a podíval se na mě se zdvihnutým obočím.

„Abychom poznali opravdovou Tessu a bla bla bla. Znáš přece April.“ Pokrčil jsem rameny. „Mohli bychom teď, prosím, změnit téma?“ zeptal jsem se, ale než mi Julian stačil odpovědět, rozletěly se dveře do našeho bytu a práskly do zdi tak silně, až jsme sebou škubli.

„Kluci!“ Jamieho hlas zněl zadýchaně. „Už jste to slyšeli?“

Hodil po mě smartphonem, který jsem reflexivně chytil. Můj pohled padl okamžitě na displej, ze kterého na mě svítila fotka dívky. Tmavovlasá dívka, v džínách a svetru, s tmavou beanie čepicí na hlavě. Se sebevědomým úsměvem se dívala přímo do foťáku. Stála v centru města Faerfax před malou restaurací. Podzimní vítr jí vířil její dlouhé vlasy kolem obličeje, což fotce dodávalo na zvláštní dramatičnosti.

Byla to ta dívka, kterou jsem dnes ráno málem přejel.

O zlomek vteřiny později mi došlo, kým opravdu byla.

Tessa Thornová.

Sakra.

3. KAPITOLA

Tessa

Café Happiness mi skoro vzalo dech a na chvíli jsem zapomněla, kde jsem. Zapomněla jsem na film, zapomněla jsem, že za pár dní se tu objeví celý štáb a že pak budu muset pracovat. Zapomněla jsem na tlak, který mě kvůli tomuhle filmu tížil, protože všechny naděje byly směřovány právě na tenhle příběh. A na mě. Zapomněla jsem dokonce na záchvaty paniky.

Happiness nebyla obzvlášť velká kavárna, bylo tu možná osm nebo devět stolů. Dva velké pro více lidí, u ostatních se mohli posadit nanejvýš čtyři hosté. A člověk ani nemohl přetahovat židle od sousedního stolu, aby se k jinému mohli posadit ještě další dva tři lidé. Žádné židle tu totiž nebyly.

Kolem stolů visely dřevěné houpačky zavěšené na stropě. Některé s dřevěnými opěrkami, většina ale bez nich. Představa posadit se na houpačku a pít u toho kávu, aniž by člověk cokoli vylil, se zdála absurdní. Ale pár hostů skutečně sedělo u stolů a ani jeden z nich nevypadal, že by měl takový problém.

„Přesně tak reaguje většina lidí, když přijdou poprvé.“ Dívka se zahihňala. Až teď mi došlo, že jsme se vůbec navzájem nepředstavily. Já jsem ale ani necítila potřebu jí říct, kdo jsem. Na tu chvíli jsem byla spokojená s tím, že neznám ani její jméno.

Zatímco jsem se v úžasu rozhlížela kolem, laskavě, ale jistě mě posouvala k jednomu stolu za rohem.

„Posad se, hned jsem zase zpátky,“ řekla a zmizela, než jsem stihla protestovat. Opatrně jsem klesla do houpačky a s překvapením zjistila, že se hýbe jen minimálně. Ještě než jsem si mohla udělat obrázek o tom, jak je možné, že houpačky byly tak stabilní, vrátila se zpět a postavila přede mě šálek čaje, ze kterého stoupala nádherná vůně pomeranče a zázvoru.

Nadechla jsem se a povzdechla si. Uvolnily se mi svaly, vůbec jsem si nevšimla, jak moc jsem byla v křeči, a zalil mě pocit klidu.

„Lepší?“ Dívka mi věnovala úsměv, jako by věděla, že samotná vůně čaje všechno zlepší, a zastrčila si rudou loknu za ucho.

Pokývla jsem. „Děkuju.“ Můj hlas zněl zvláště hrubě.

Pak mi nabídla ruku. „Mimochodem, jsem Ella.“

„Tessa,“ odvětila jsem.

Byla jsem napjatá, čekala jsem na hektické zalapání po dechu nebo rozrušené zapištění, protože jí to bylo vidět na očích.

Ale Ella jen pohnula hlavou ke straně a měřila si mě pohledem tak intenzivně, že všechno ve mně křičelo, abych utekla. Ale já nemohla utéct. Musela jsem tu panickou Tessu uvnitř sebe přemoci a nechat herečku Tessu, aby převzala otěže. Ale tentokrát jsem nechala samu sebe ve štychu.

Neřekla jsem ani slovo, ačkoli jsem byla zvyklá mluvit, když někdo ztratil řeč poté, co mě poznal. V tom jsem nebyla nijak zvláštní. Nikdo, kdo by ostatní nechával z úcty zkoprnět. Takhle to nemělo být. Byla jsem jen dívka, která utíkala sama

před sebou. Srdce mi bušilo jako o závod. Řekni něco, řekni něco, řekni něco. V tu chvíli jsem nevěděla, jestli jsem myslela samu sebe, nebo Ellu.

„Já vím,“ řekla Ella. Znovu se usmála, její oči rozveseleně jiskřily. „Poznala jsem tě už venku.“

Kvůli její odpovědi jsem teď na chvíli ztratila řeč *já* a mezi námi se rozhostilo nepříjemné ticho. Ačkoli se zřejmě zdálo být nepříjemné jen mně, Ella působila velmi uvolněně.

„Ale proč...“ zakoktala jsem se a najednou jsem nevěděla, jak pokračovat. Dneska jsem zrovna neměla svůj den.

„Proč jsem ti nabídla šálek čaje, namísto abych tě požádala o selfie, a nezačala naprosto šílet?“ Její oči se zaleskly a koutky jí cukaly.

„To je arogantní, že?“ Povzdechla jsem si. „Jo, to je naprosto arogantní.“

Ella se zeširoka usmívala, díky čemuž se zdálo, že jí na nose tančí pihy. „Ne, jsi na to zvyklá, to je všechno.“

„Je to díky tomu nějak lepší?“ zapochybovala jsem a urputně se snažila dostat znovu zpět takřikajíc do sedla. Ale nezvládala jsem to a brzy jsem to vzdala.

„Trošku.“ Smála se. Zvučný, melodický smích.

Napila jsem se čaje, abych získala čas rozmyslet si odpověď, která nebude znít pitomě. Náš rozhovor byl tak normální. A já jsem byla superšpatná ve vedení běžných rozhovorů. Neměla jsem žádné přátele, jediní dva lidé, se kterými jsem mluvila o něčem jiném než o práci, byly moje teta a terapeutka. Už věčnost jsem nemluvila s někým, kdo by byl v mém věku a nic ode mě nechtěl. Nakrátko jsem pomyslela na Logana, ale ani s ním jsem nemluvila normálně. Byl jako já. Snaživý talent Hollywoodu.

„Děkuju.“ To slovo mi jednoduše vyletělo. Myslela jsem to upřímně, přesto jsem si přála vzít to slovo raději okamžitě zpět. Nevěděla jsem proč, ale Ella měla v sobě něco, co mi

ztěžovalo se přetvářovat a skočit do role, kterou jsem hrála dennodenně. V hlavě se mi vynořila vzpomínka na malou rudovlasou holčičku, se kterou jsem si jako dítě hrávala. Předtím, než se všechno pokazilo.

Najednou jsem se ptala sama sebe, zda Ella nemohla být tou holčičkou. A zda jsme se znaly z mého jiného života.

„Za co děkuješ?“ Ella naklonila hlavu, její pohled byl laskavý. Pokrčila jsem rameny. „Nevím. Jednoduše děkuju.“

„Tak tedy... rádo se stalo.“ Usmála se, napila se trošky čaje a pak se na mě starostlivě podívala. Její tváře zrudly. „Vím, že mi do toho nic není, a pravděpodobně máš stovky lidí, se kterými o tom chceš mluvit spíš než se mnou... ale je ti dobře?“

Z její otázky jsem zkoprněla. *Lhát. Musíš lhát. Předstírej něco. Jako vždycky.*

Neměla jsem ale sílu dál lhát. Nevěděla jsem, jestli je to Faerfaxem, nebo mou minulostí, která byla jen pár mil daleko a čekala na mě. Možná na tom měl svůj podíl viny i záchvat paniky. Možná už toho na mě bylo až moc.

„Ne. Ale bude to v pohodě. To, co jsi viděla tam venku –“

„Se nikdy nestalo,“ přerušila mě Ella. „Nikomu o tom nebudu vyprávět, slibuju. Chtěla jsem jen vědět, jestli je ti dobře.“

Věřila jsem jí, z nějakého důvodu. Nikomu by o mém zhroucení nevyprávěla. Ella si mé tajemství nechá pro sebe. Děkovně jsem se na ni usmála a vstala. „To je od tebe milé. Bohužel už musím jít.“

Ella se také zvedla a odhrnula si pramen vlasů z čela. „Ráda jsem tě poznala. Třeba se zas uvidíme.“

„Natáčení bude nějakou chvíli trvat. A teď už vím, kde dostanu šíleně dobrý čaj. Pravděpodobně se opravdu znovu uvidíme,“ odvětila jsem s úsměvem a otočila se směrem ke dveřím.

„Počkej. Můžeš jít zase zadními dveřmi. Vpředu je touhle dobou dost živo.“

Ella mě navigovala k zadním dveřím a já už chtěla z kavárny odejít, když jsem se uvnitř zastavila a ještě jednou se otočila. *Nedělej to. Je to hloupé a nebezpečné.*

Nedělej to!

„Máš zítra už něco v plánu?“ zeptala jsem se.

• • •

Apartmá, ve kterém jsem během natáčení měla bydlet, působilo chladně a v porovnání s útulností v *Happiness* zoufale, když jsem do něj vkročila. Bylo naprosto neosobní, jak ostatně hotelové pokoje byly vždy. Vedle velkého okna stála postel, byla tam pohovka, kulatý stůl, kolem něho stály čtyři židle, a částečně naplněná šatna. Velkou část svého oblečení jsem nechala v L. A., sbalila jsem si převážně džíny, svetry a měkoučké pletené šaty. Víc jsem ani nepotřebovala a také jsem nijak zvlášť nekladla důraz na extravagantní garderobu. Ne ve Faerfaxu.

Můj pohled přeběhl po krémových zdech apartmá, pak po bílém povlečení a květovaných závěsech, které docela předstíraly přívětivost.

Najednou jsem prudce zatoužila po opravdovém domově, až mi to na chvíli sebralo dech. Ne po vile v Los Angeles, ve které jsem bydlela, jen když jsem měla natáčení. Ta nebyla mým domovem a ani se jím nikdy nestane.

Co se stylu týče, byla vila velmi moderní a odpovídala spíše vkusu tety Susan než mému, koneckonců to ona ji zařizovala. Ačkoli já sama jsem nemohla říct nic o tom, co by vůbec odpovídalo mému vkusu.

V posledních letech jsem tak málo přemýšlela o tom, co jsem chtěla *já*, že bych pak nejspíš ani nevěděla, pokud bych nad tím skutečně začala přemýšlet.

Mezitím jsem už ani nevěděla, kdo jsem. A ještě méně, kým jsem se chtěla stát.

Jedinou věc, kterou jsem záměrně chtěla, bylo zapomenout. Na všechno zapomenout.

Vystrašeně jsem sebou šklubla, když mi zazvonil telefon a hrubě mě vytrhl z myšlenek.

Malý okamžik jsem čekala, než se můj srdeční tep definitivně uvedl do normálu, pak jsem to zvedla. „Ahoj, Suzie,“ řekla jsem a doufala, že můj hlas zní dost bezstarostně, aby mi věřila, že všechno je v pořádku. Susan byla jediným člověkem na světě, který mě opravdu znal. Byla jediná, kdo o mně věděl všechno. Kromě Dr. Philippsové.

„Tesso, je ti dobře?“ Znepokojivý tón v jejím hlase se nedal přeslechnout. Hned po mém příjezdu jsem se jí měla ohlásit.

„Jo, všechno je fajn. První den byl fajn. Opravdu fajn.“ Při třetím „fajn“ jsem si sama všimla, že už to bylo o špetku moc.

Susan si soucitně povzdechla. „Co se stalo?“

Ničemu by nepomohlo, pokud bych jí zamlčela, jak den probíhal. Tak dlouho by se v tom štourala, až bych jí všechno vysypala. A tak jsem to udělala, abych unikla zbytečně dlouhé diskusi.

Znovu si povzdechla. „Chceš zavolat Dr. Philippsové?“

„Ne, já to zvládnu,“ odvětila jsem tiše. Slzy mě pálily v očích a musela jsem se držet, abych je spolkla. Teď nebudu brečet.

„Jsi si jistá?“

„Jo, jsem. Musím to zvládnout. Co bych jinak měla dělat? Odříct ten film? Mallory by mě zabila.“

„Teď nemysli na Mallory, Tesso.“ Susan zněla našťavaně. „Je to tvoje agentka a už na tobě vydělala hodně peněz. Ale tvoje zdraví je důležitější!“

„Já vím,“ pokoušela jsem se ji uchlácholit. „A pokud bych si všimla, že situaci nezvládám, zavolám Dr. Philippsové, slibuju. Ale já to musím zvládnout, oukej? Nemůžu odříct film bez jakéhokoli vysvětlení. Všichni se o tu roli perou. Jak by to pak vypadalo, kdybych od toho teď jednoduše odstoupila?“

A s jakým odůvodněním? Ve Faerfaxu jsem vyrostla a nemůžu tam natáčet, protože –“

„Tak dobře,“ přerušila mě Susan vlídně. „Já ti rozumím. Dělán si prostě jen starosti. Jsi tak milá holka, Tesso.“

V jejím hlase jsem slyšela bolest, skoro jsem před sebou viděla, jak se jí před obličejem objevuje temný stín. A věděla jsem, na koho myslěla. Na pár vteřin jsme obě mlčely. Pak si Susan odkašlala a změnila téma. „Mallory mě dnes mimochodem poprosila, abych ti vyřídila, že by sis čas od času měla zkontrolovat maily. Říkala cosi o nějakém novinovém článku. Nemám tušení, o co jde, ale možná by ses na to měla podívat. Znělo to naléhavě.“

Jen stěž si mi podařilo potlačit otrávený povzdech. Mallory Highsmithová byla již pět let mou agentkou. Byla to ona, kdo mě objevil na jevišti mé školy a vzal mě do Hollywoodu poté, co jsem se odstěhovala k tetě do Los Angeles. Vděčila jsem jí za všechno. Byla tou nejenergičtější ženou, jakou jsem znala, a v zásadě vždy dosáhla svého.

Mallory jsem měla ráda. Patřila do rodiny. Tak nějak. Bezpodmínečně jsem jí věřila a věděla jsem, že pro mě vždy chtěla jen to nejlepší. Co se ale týkalo mé osoby ve veřejných médiích, měly jsme zřídka kdy stejný názor.

„Tesso?“ zeptala se Susan, když jsem neodpovídala.

„Jo, hned se na to podívám,“ odvětila jsem rychle. „Zítra si zase zavoláme, oukej?“ Najednou jsem chtěla jen svůj klid. Už nemluvit. Jednoduše zalézt do postele, podívat se na film a zapomenout na svět kolem sebe.

„Tak dobře. Uslyšíme se zítra. Dávej na sebe pozor. A pamatuj: Mám tě ráda.“

Pokývla jsem, ale neodpověděla. Susan věděla, jak moc jsem ji měla ráda. Ale nemohla jsem to říct. Nedokázala jsem dostat ta slova přes rty, ačkoli to přece muselo být tak lehké. Tři slova. Nic víc. Ale pokaždé, když jsem to zkoušela, bylo to, jako by ta

slova zůstala zaseknutá uvnitř v krku. Bolelo to. „Ahoj zítra,“ řekla jsem, zavěšila a telefon jsem ne zrovna opatrně odhodila směrem na postel. Dopadl s tlumeným zvukem na bílý potah příkrývky.

Na chvíli jsem zkoušela ignorovat, že mi Mallory poslala mail. Ale věděla jsem, že by mi nejspíše za dvě hodiny volala, pokud bych se jí sama neozvala.

Tak jsem si sedla na postel, vzala svůj laptop z nočního stolku, zapnula ho a spustila mailový program. Netrpělivě, protože jsem to všechno chtěla mít co možná nejrychleji za sebou, jsem otevřela mail. Zatímco jsem ho četla, pocítila jsem, jak se mi samovolně otevřela pusa. Jestli to bylo zděšením, nebo úžasem, to jsem nemohla říct.

*Moje milá, Tesso,
napíšu to stručně, protože vím, že nad tím nechceš příliš přemýšlet. Univerzitní noviny Faerfax News budou psát článek o tvém novém filmu – autorka a ředitel tam během svých studií pracovali.*

Dnes ráno jsem o tom mluvila s April Williamsovou, šéfredaktorkou univerzitních novin – celkem půvabná dívka, opravdu. Jeden novinář bude doprovázet natáčení a napíše o tom článek. Kromě článku chtějí zveřejnit také tvůj portrét...

Zbylá slova se přede mnou rozplývala. Mallory tíhla k psaní velmi dlouhých mailů, nehledě na to, jak stručné je na začátku vždy plánovala.

Znovu a znovu jsem četla její mail, zatímco jsem zkoprněla seděla a srdce jsem cítila až v krku. To přece nemohla myslet vážně!

Že někdo bude doprovázet natáčení, to mi ani nevadilo. Tam jsem byla ve svém živlu, chráněná bezpečím, které mi poskytovaly natáčení a moje role. Oproti tomu portrét byl

naprosto něco jiného. Nebyla jsem sice žádná expertka, musela jsem ale v průběhu let zápasit s mnoha novináři, abych věděla, že napsat portrét není tak snadné. Nebyla to krátká zpráva, žádný rozhovor, ve kterém by se citovaly jen mé odpovědi. Portrét zacházel mnohem, mnohem hlouběji.

Jako omráčená jsem zadávala odpověď. Skládala se jen z jednoho slova.

Ne.

Chtěla jsem svůj laptop zrovna zaklapnout, když do schránky přiletěla odpověď od Mallory. Vypadalo to, že čekala jen na to, až se konečně ozvu.

Tesso, vím, že to nechceš. Ale popřemýšlej o tom. Pokud to podstoupíš, budeš to mít pod kontrolou. Ty můžeš určit, co se o tobě napíše.

Musí ti být jasné, že o tobě budou psát, když budeš v tomto městě. Je jedno, jestli spolupracuješ, nebo ne. Pokud to neuděláš tímto způsobem, napíšu si, co chtějí. A ty víš, že to není to, co chceš.

xoxo M.

Jinými slovy: Neměla jsem na výběr. Frustrovaně jsem si povzddechla, zaklapla svůj laptop a odstrčila ho pryč. Mallory si z chybějící odpovědi vydedukuje to správné, to dělá vždy.

Udělám to. Nelíbilo se mi to, ale teď to patřilo k mé práci, a měla pravdu. Pokud bych přinejmenším neovlivnila, co o mně napíšu, napsali by něco, a to jsem nenáviděla. Nenáviděla jsem, když se do světa vypouštěly fámy, když si vymýšleli historky, které nebyly pravdou.

Vlastně by mě to nemělo zajímat. Mělo by mi být jedno, co si o mně internet a lidé mysleli. Koneckonců jsem byla tou,

která žila ve lži. Byla jsem tou, která si vymyslela příběh, tou,
která neřekla pravdu.

Mělo mi to být jedno. Ale nebylo.

Protože jsem musela mít vše pod kontrolou.